

För en handfull ögon

- En novell i Permaneo Humanus universumet -

Av Daniel Ygrelius

Plötsligt öppnades farkostens kraftdörr med en fuktig väsning och en grönaktig, tjock dimma letade sig snabbt in i skeppet. Den kliniska luften inuti farkosten hamnade omedelbart i farozonen och togs över av en unken lukt av sumpmark som spred sig överallt.

Om inte det var nog så spreds även en kylig dimma inuti skeppet som orsakade en hinna av fukt på allting.

Planeten de hade kommit till kallades Ssakor i smuggelkretsarna men dess kompletta namn var Sseren Ssakor Duba'ii.

På det universella språket Batonn betydde det "planetens vars djupa, gröna djungler ruvar på hemligheter av den mörkaste sorten".

Ssakor bestod nämligen av djupa, levande skogar av den tropiska sorten som innehöll fler livsformer än vissa solsystem.

Detta var en plats där lycksökare från hela galaxen kunde bli mycket rika på planetens naturtillgångar eller gå en ond, bråd död till mötes.

Hit hade Tage Lubb och Eks Dankonabi kommit för att pröva lyckan.

De steg försiktigt ner från farkostens lastbrygga och prövade underlaget med sina fötter. Det var blött överallt och deras stövlar sjönk ner ett par decimeter i den ojämna marken.

Slaskliknade ljud hördes från deras klumpiga avancemang och utan att slösa på tiden tog de sig ut på den fuktiga myren utanför.

Eks var en Thordvarian och deras kroppar var smala och seniga. De var gråa till färgen och hade två armar och två ben. Ansiktet delade kroppens utseende och visade upp insjunkna partier nere vid kinderna och utstickande kindben. Detta var inte en konsekvens från årtal av undernäring utan sättet de var skapta på.

Ögonen, i sin tur, lyste med en svag, gul glöd och dessa spanade misstänksamt omkring sig.

Nedanförl nasen, som var liten och smal, tog en avlång och smal mustasch vid som fortsatte ner en lång bit nedanförl kinderna. Den var vit och fukten från atmosfären orsakade droppar på de utstickande hårstråna.

Han hade på sig en rymddräkt som, förutom det hårlösa huvudet och händerna, täckte hela kroppen och han rörde sig oerhört lätt i den.

Tage, i sin tur, var den kompletta motsatsen till Eks slanka fysik och var en fet Bohhk.

Han hade samma antal armar och ben som sin följeslagare och visade upp ett stort, grått skägg som var smutsigt och kompakt. Han var mörkröd till färgen och hela hans kropp var oljig och sladdrig. Han såg otränad ut men under det lata köttet dolde sig mängder av utvecklade muskler som med lätthet hade kunnat lyfta flera hundra kilo.

En kulmage sköt ut från den något för trånga klädseln och hans läderliknande överdel och byxor hade sett betydligt bättre dagar.

Hans kristallblåa ögon sneglade på Eks som nickade girigt.

Duon fortsatte framåt och när de hade kommit ett tjugotal meter från Bors Labok, som var namnet på deras skepp, stod de alldeles stilla och lyssnade på omgivningen.

Ljud, som i deras öron lät som en korsning mellan grymtningar och upprörda tarmrörelser, hördes djupt inifrån djungeln runt omkring dem. På grund av den gröna dimman var sikten mycket begränsad och de såg bara ett par meter framför sig.

Eks kände att platsen de hade landat på inte skänkte dem någon som helst trygghet så med en hastig rörelse drog han fram sin plasmaskjutare och höll den redo för strid. Hans kompanjon märkte detta men bestämde sig för att fortsätta vapenlös en stund till.

Tage tog fram en liten dosa och tryckte på en knapp som aktiverade skeppets säkerhetssystem med ett högt larmljud. Här på Ssakor kunde nämligen allt hända så det var bäst att vara på den säkra sidan.

Ett par sekunder senare fattade de mod och tog sig längre ut i det dimmiga landskapet och märkte hur Bors Labok snabbt åts upp av töcknet bakom dem.

Tage och Eks gick där, tysta och oroliga med bara den gröna atmosfären som sällskap, när de plötsligt började ana mörka konturer längre fram.

-”Hmm... Det verkar vara ett tjockare djungelparti där borta.” sa Eks ängsligt men hoppfullt. ”Tror du att de kan finnas där?”

-”Jag tror det.” svarade Tage och tittade ner på ett instrument som han höll i handen. ”Pi-4 sensorn fångade upp flera misstänkta rörelser åt det hållet.” sa han och pekade mot djungelområdet. ”Vi fortsätter, tycker jag.”

De gjorde just det och fortsatte djupare ut på myren och spanade hela tiden efter faror av alla dess slag.

Under tiden lyssnade de på det organiska myllret av ljud som varierade mellan tarmläten, väsningar och hungriga grymtningar. För en normal besökare hade detta varit tillräckligt för att vända om men inte Tage och Eks. De fortsatte envist framåt istället.

Duon kom allt längre ut på myren och de mörka konturerna de tidigare hade sett antog nu en kompakt djungelform. De stannade hastigt upp och såg hur en stor vägg av tjock snårskog tornade sig olycksbådande över dem.

Det skulle vara betydligt svårare att hitta vad de letade efter där inne så Tage suckade tungt och drog fram sitt vapen som stack ut vid ena sidan av kulmagen.

Det Tage och Eks var ute efter på denna hotfulla plats var de mystiska livsformerna som bar namnet Hog-barn.

Det visade sig nämligen att deras ögon var oerhört värdefulla ute på den svarta marknaden. Detta på grund av att de ansågs innehålla mystiska krafter av något slag som gjorde ägaren till dem rik och mäktig. Att de hade det harmlösa namnet, hog-barn, berodde på att de såg ut som små, vänliga barnvarelser men ingenting kunde vara längre ifrån sanningen än det.

Med en höjd på en dryg meter var de oerhört skygga mot alla livsformer som var högre än dem själva. Barnen var gröna till färgen och levde i mörka gångar, djupt under marken, där de byggde enorma nätverk av tunnlar.

Deras hudfärg gav dem ett överlägset kamouflage mot alla former av fiender där och de var mycket svåra att upptäcka i den gröna atmosfären.

Hog-barnen var mycket farliga varelser och attackerade alltid i stora antal. På grund av att de levde djupt nere i marken var deras syn mycket dålig så de förlitade sig enbart på ljud och rörelser när de jagade.

De kunde inte förtära kött i sitt vanliga tillstånd så alla byten togs levande och sövdes ner med ett speciellt sekret från deras käftar. Efter detta placerade de sina offer djupt nere i tunnlar där köttätande parasiter grävde sig in i dem och bröt ner deras kroppar inifrån.

Processen var oerhört smärtsam och det tog mycket lång tid för hog-barnens byten att dö. Först när kropparna hade brutits ner såpass mycket att de var mjuka och porösa kunde barnen ta del av födan och kalasa på köttet.

Otaliga skrönor hade spridits i smuggelkretsarna om just dessa varelser så med en nervös klump i magen fortsatte Tage och hans kompanjon framåt. De tassade försiktigt på marken med deras dragna vapen i högsta beredskap.

De plöjde igenom tjock och besvärlig snårskog och under tiden gjorde växtligheten allt i sin makt för att försvåra deras framfart.

Duon fortsatte på det sättet en lång stund och Eks kände sig allt mer illa till mods ju längre in i djungeln de kom.

Plötsligt ville han avbryta uppdraget och vända om.

-”Nej, Eks! Vi kan inte vända om nu.” sa Tage med en girig hunger i sina ögon. ”Tänk på alla krediter vi kommer att tjäna på detta. Efter vi gjort det här kan vi festa loss på Kva’um Doo i minst en månad. Tänk på vilka möjligheter vi kommer få.”

Eks nickade motvilligt åt sin kamrat och fingrade nervöst på mustaschen. Han torkade bort svett droppar från pannan, kramade om sitt vapen och fortsatte framåt när de plötsligt hörde ett

rasslande ljud längre bort. Eks hoppade till och riktade omedelbart vapnet mot ljudkällan. Han höjde även rösten och skrek hotfullt för att skrämja bort alla former av potentiella fiender.

-”Håll tyst, din Kreetlon!” röt Tage och stirrade irriterat på honom. ”Blir vi upptäckta nu är det över för oss. Vi måste överraska hog-barnen och ta dem en och en och det går ju inte om du håller på och skriker på det sättet.”

-”V-vi borde överge denna planen nu och skynda oss tillbaka till ske...” fortsatte Eks när han plötsligt avbröts av samma rasslande ljud fast denna gången var det mer intensivt och betydligt närmare.

Duon av lycksökare stirrade dumt på varandra och visste inte riktigt vad de skulle göra. Båda stod blickstillta en lång stund och stirrade oroligt omkring sig men ingenting hände, allt var stilla.

På ett onaturligt sätt blev dimman tjockare runt omkring dem och med nervösa ansiktsuttryck stod de där och spanade ut i töcknet. Det blev mörkare och kallare där de stod och nya läten hördes som verkade komma från varelser som ingen av dem skulle vilja träffa under deras livstid.

Plötsligt såg Tage hur Eks blev alldeles likblek av fasa och hans mustasch darrade kraftigt. Han rynkade på pannan och skulle precis fråga Eks vad som hade hänt när han plötsligt såg vad som låg bakom hans skräckfyllda reaktion.

Med fasa i kroppen såg han hur ett trettiotal hog-barn bokstavligen materialiserades ut från träden och alla smög omkring dem med små, ljudlösa steg och sniffade av luften som om någonting hade stört dem.

-”Hrmf! De måste ha reagerat på Eks skrik förut.” svor Tage ilsket i tankarna och kände hur hjärtat slog snabbt och upprört inuti honom.

De ansträngde sig till det yttersta för att inte röra på sig för om de gjorde de nu skulle det vara över för dem.

Tage och Eks stod stilla som statyer och stirrade skräckslaget på varandra och försökte kommunicera med ögonen. Vad skulle de göra nu?

De gröna varelserna hade nästan samma färg som den tjocka dimman och de verkade röra sig mot dem.

Mörkret avslöjade deras lysande ögon och de såg ut som ljuspunkter som färdades i ryckiga rörelser genom skogen.

Under tiden som hog-barnen närmade sig såg duon hur vissa av dem försvann spårlöst in i växtligheten medan andra dök upp ur tomma intet på andra ställen. Där och då förstod de varför tidigare lycksökare så lätt hade fallit offer för dessa livsfarliga bestar.

Ett par laddade hjärtslag senare gick barnen förbi Tage och Eks och antog att de var en del av växtligheten. Inte långt därefter såg de hur tre av barnen kom släpandes på någonting som de misstänkte hade orsakat det rasslande ljudet innan. Det var en grisaktigt djur på sex ben som gnydde ängsligt.

Utan förvarning dumpades den på marken en bit framför Tage och Eks och de kände sig båda illa till mods över att befinna sig mitt i händelsernas centrum av vad som snart skulle ske.

Plötsligt öppnades marken under grisvarelse och på ett par sekunder svaldes den helt och försvann spårlöst ner i jorden.

Eks svalde nervöst och kände hur paniken snabbt fick ett stadigt grepp om honom. Det visade sig nämligen att han höll sitt vapen i en mycket obekväm ställning och han var inte säker på hur länge han skulle orka stå kvar där utan att röra en enda muskel i kroppen.

Hog-barnen gestikulerade vilt med varandra och de verkade vara upprörda över någonting.

Krabaterna pekade ner på området där grisdjuret hade försvunnit och fortsatte med sina vilda gester.

Samtidigt kände Eks hur svetten rann nerför pannan och han började darra något.

Tage stirrade honom rakt i ögonen och visade tydligt han absolut inte fick röra på sig nu.

Till sin fasa såg Eks hur hans ofrivilliga darrningar fick en mekanism på hans plasmaskjutare att långsamt glida isär och det var bara en tidsfråga innan den skulle lossna. Svetten blev allt mer intensiv för varje sekund som gick och han fick stora problem att hålla vapnet stilla i den upphöjda positionen.

Plötsligt lossnade mekanismen och Eks planerade andetag fastnade i halsen på honom.

Han insåg att den enda chansen för honom att sänka vapnet till en mer bekväm position var innan metallbiten slog ner i marken. Med en ljudlös och smidig gest sänkte han vapnet precis innan nedslaget var ett faktum.

När mekanismen väl landade skapade den en dov duns och alla hog-barnen reagerade blixtnabbt på händelsen.

Tage och Eks, som var fullkomligt paralyserade av skräck, såg tyst på hur barnen rusade fram mot metallbiten med en onaturlig hunger på deras ansikten. Deras ögon lyste tydligare nu och de vred på sina huvuden i snabba rörelser samtidigt som de lyssnade intensivt på omgivningen.

Krabaterna samlades runt omkring de främmande besökarna och letade efter det som hade väckt deras uppmärksamhet.

Efter en stunds letande hittade de metallbiten som låg precis vid Eks högerfot. Någon luktade försiktigt på den och direkt efteråt började de gestikulera vilt igen.

Barnen lät upprörda över någonting men ingen rörde saken. Istället fortsatte de att konversera högljutt med varandra en bra stund.

Utan förvarning tystnade de plötsligt och Eks svalde nervöst igen.

Barnen stirrade upp mot trädtopparna och började sniffa misstänksamt. Det verkade som om de hade känt av någonting som de verkligen inte gillade.

En av varelserna böjde nyfiket ner sitt ansikte mot Eks svettiga hand och sniffade försiktigt men ryggade kvickt tillbaka igen som om den hade utsatts för en hemsk stank.

De andra barnen stirrade tyst på sin kamrat som bara stod där och analyserade lukten som den precis hade blivit utsatt för.

Varelsen tittade på de andra utan att säga någonting men efter en stund räckte den plötsligt upp sin högerarm i luften på ett sätt som påminde om en varning.

Barnet böjde sig fram och luktade igen fast denna gången mer intensivt och noggrant.

Plötsligt lös varelsens ögon upp med ett kraftigt sken och den vände sig snabbt mot de andra och andades exalterat. Efter det samlades alla krabaterna en bit bort och konfererade om luktincidenten.

Vid detta laget kände Eks hur han låg på gränsen till ett nervöst sammanbrott så han kramade om sitt vapen hårt och sneglade på Tage.

Tage, i sin tur, grimaserade med ansiktet och gjorde allt för att hindra Eks från att göra något dumdrigt nu. Hans försök misslyckades och plötsligt ställde sig Eks bredbent och riktade sitt vapen mot hog-barnen. De reagerade blixtnabbt på rörelsen och stirrade på honom med glödande ögon.

-”Känn på det här, era smutsiga skitbarn.” röt Eks med darrig röst och tömde hela magasinet i sin plasmaskjutare.

Skotten for fram med en rasande fart och innan barnen hann reagera på attacken träffade flera av projektilerna sina mål. Ett par av dem fick fullträff och de otursdrabbade varelserna som stod i vägen exploderade våldsamt i en kavalkad av inälvor och grönt slem.

Den gröna, klubbiga massan spred sig överallt och Tage fick en stor mängd av det över sig. Det luktade ruttet och unket på samma gång och det dröjde inte länge innan han fick kväljningar.

Kort därefter var magasinet tömt och Eks kramade om vapnet extra mycket som om han försökte få ur mer död och förintelse från den. Det enda han lyckades med var att producera en tunn hinna av rök som blygsamt letade sig fram ur mynningen.

Röken från attacken skingrade sig så småningom och hog-barnen som hade klarat sig trädde nu långsamt fram ur dunklet.

Alla stirrade de åt samma håll och det dröjde inte länge innan Eks insåg att alla deras blickar var fokuserade på honom.

-”Oh, nej! De har upptäckt mig.” flämtade han uppgivet.

Med en sista desperat rörelse kastade han vapnet mot dem och flydde sedan bort därifrån så fort benen kunde bära honom.

Klart ovillig att bli kvar där i djungeln alldeles ensam följde Tage samma exempel och sprang efter Eks så fort han bara kunde.

Det var dock inte den lättaste terrängen att springa i och deras flykt försvårades konstant av uppstickande rötter som låg kamouflerade på marken. De snubblade flera gånger men lyckades på något sätt att komma på fötterna igen.

Vetskapen att de hade en hungrig hord av hog-barn efter sig gav dem det nödvändiga adrenalin de behövde.

Under tiden de sprang genom den täta vegetationen sneglade Tage bakåt och såg hur den avancerade ögonskaran hela tiden närmade sig.

Plötsligt stannade Eks upp och visste inte vilken väg han skulle ta. Han såg ut att vara hopplöst vilse och stirrade maniskt omkring sig efter vägen ut därifrån.

-”KOM IGEN NU, EKS!” skrek Tage. ”VI HAR INTE TID MED DETTA NU. VI MÅSTE HÄRIFRÅN!”

-”M-men jag vet inte vägen ut härifrån?” klagade han med gråten i halsen. ”Vi har sprungit vilse.”

-”Nej! Det har vi inte alls.” röt Tage och pekade en bit åt sin högra sida. ”Vägen till Bors Labok är åt det hållet.”

Direkt efteråt tog Tage kommandot och fortsatte flykten genom djungeln.

Med en lättad suck följde Eks efter men bara efter ett par steg öppnades plötsligt den sunkiga marken under honom och sög ner hans ben.

Eks gav ifrån sig ett våldsamt skrik och Tage stannade genast upp och vände sig om.

Skräckslaget såg han hur Eks desperat försökte få tag på en stubbe intill sig för att rädda sig själv från den hungriga jorden.

Tage skyndade fram till honom och slängde sig ner på marken för att fatta tag i hans armar.

Efter en stunds fåktande fick han till slut kontakt och försökte bända loss honom ur markens hårda grepp. Tage fick ett bra fotfäste och verkade lyckas med räddningsaktionen när han såg hur Eks ansikte blev förvridet av skräck.

-”SLÄPP MIG INTE, TAGE!” skrek han uppgivet. ”Snälla, ta mig härifrån.”

-”Var inte orolig, min vän. Vi kommer att klara det här.” sa han lugnt och sansat och det lugnade Eks något.

Det verkade dock som omgivningen också hade hört Tages löfte för plötsligt drog marken så hårt i Eks att han slets ur händerna på sin kompanjon och försvann spårlöst ner i den mörka jorden.

Tage flämtade till och stirrade skräckslaget omkring sig.

På ett ögonblick hade hans vän försvunnit och med en svart känsla inombords insåg Tage att han nu var ensam kvar i den kyliga och hotfulla snårskogen.

Plötsligt rycktes han tillbaka till verkligheten när han såg hur de inkommande ögonen snabbt närmade sig.

Han kom på benen igen och fortsatte sin desperata flykt bort därifrån.

Under tiden fortsatte snårskogen med sin egna krigföring och vid flera tillfällen träffades Tage av gummiliknande grenar som träffade honom rakt i ansiktet. Det sved till av smärta men han gav sig inte. Han ville verkligen inte dö nu.

Tage hörde hur skogen rasslade hotfullt bakom honom så han ökade farten och sprang genom vimlet av vegetation så fort han kunde, men det gick fortfarande för långsamt.

Han kunde höra barnens hungriga läten bakom sig. De var nära nu.

Tage brottades konstant med slingriga träd och grenar och det verkade nästan som om skogen inte ville släppa taget om sin panikslagne gäst.

Tage slet allt hårdare i den besvärliga växtligheten och svor så saliven yrde när han plötsligt föll framstupa och landade hårt på marken.

Trött och desorienterad reste han sig upp och märkte till sin förvåning att han befann sig precis utanför den täta djungeln. Han andades snabbt och häftigt och blickade ut över den dunkla sumpmarken.

Det enda som befann sig mellan honom och Bors Labok nu var det hotfulla gröna diset som långsamt svävade över den sunkiga markytan.

Han fortsatte sin flykt igen och sprang ut i det öde landskapet och efter en stund såg han inget annat än grön dimma runt omkring sig.

Han kände sig plötsligt vilsen och visste inte vilken väg han skulle ta för att komma tillbaka till sitt skepp.

Tage grävde snabbt fram apparaten som tidigare hade aktiverat säkerhetssystemet på farkosten. Han tryckte in en sifferkod för att deaktivera det och hoppades på så sätt att kunna höra var skeppet befann sig någonstans.

Ingenting hände och han kände hur paniken snabbt växte i honom.

Plötsligt blev det helt tyst där han stod. Rasslet från de efterföljande hog-barnen hade upphört och allt blev lugnt och stilla. Han vände sig om flera gånger för att försäkra sig om att ingen låg i bakhåll någonstans men området var helt öde.

Den gröna dimman var dock lika tät och ogenomträngbar som innan och Tage svor för sig själv över den dåliga sikten.

Han smög försiktigt framåt och hörde det blöta slaskljudet från sina stövlar som ekade i den allvarliga tystnaden. Ungefär samtidigt lade Tage märke till en annan intressant detalj.

Det organiska myllret som konstant genomsyrade landskapet med sin olycksbådande symfoni hade också upphört. Han blev snabbt illa till mods över detta och önskade att han inte hade kommit till denna gudsförgätna planeten överhuvudtaget.

-”V-vad är det som händer?” stammade Tage ängsligt. ”Måste komma härifrån innan de hittar mig. Om jag bara kunde hitta mitt skepp.”

Han fortsatte genom landskapet samtidigt som han tryckte in samma sifferkod på apparaten men hur många gånger han än försökte hörde han inte det efterlängtrade larmljudet.

Tage blev alldeles matt av motgångarna och kollapsade ner på sina knän med en blöd duns.

Ett myller av frågor passerade genom hans hjärna nu. Varför hade de inte lyssnat på varningarna? Varför trodde de att Ssakor skulle bli en lätt match? Varför hade han och Eks blivit så förblindade av girighet?

Tage kände hur tårarna kämpade sig fram när han insåg att han hade gått vilse i det ogästvänliga landskapet.

Han satt där med stängda ögon och lyssnade på omgivningen i ett sista försök att hitta sin väg tillbaka. En svag bris smekte honom över det kraftiga skägget, det luktade sött.

Plötsligt hörde han hur en gren bröts itu någonstans i närheten och Tage ställde sig blixtnabbt upp och stirrade ut i dimman. Han såg ingenting men ljudet fick honom att vandra vidare fast i en betydligt snabbare takt.

Efter ett tag hörde Tage nya kvistbrytningar bakom sig och med andan i halsen vände han sig om och vågade knappt andas.

Plötsligt syntes två ögon i dimman som stirrade kyligt på honom.

Tages andning blev allt tyngre och häftigare för varje sekund som gick. Han kände sig yr och illamående.

Med ett sjunkande känsla inombords backade han bakåt från duon av ljuspunkter och var precis på väg att ge upp när Tage plötsligt slog emot någonting hårt bakom sig. Han vände sig snabbt om och märkte till sin förvåning att han stod mitt framför Bors Labok. Tage flämtade till och sneglade bakåt och märkte till sin lättnad att ögonen var borta.

-”Åt helvete med detta! Nu sticker jag härifrån.” sa han bestämt och sträckte modigt på sig.

Utan att slösa mer på den dyrbara tiden aktiverade han sitt skepp och mängder av lampor vaknade till liv runt omkring farkosten.

Uppstartningsprocessen sattes igång och entréplattformen sänktes långsamt ner mot den fuktiga myren.

Ljudet från plattformen störde den kyliga tystnaden med sitt mekaniska skrammel och han kände hur sekunderna passerade långsamt nu.

Måtte han hinna härifrån innan de hittar honom.

Han vände sig om.

Plötsligt märkte han hur hundratals ögon hade vaknat till liv där ute i den formlösa dimman. De rörde sig långsamt och metodiskt och studerade farkosten med ett makabert intresse.

Tage bara stod där med hjärtat i halsgropen och vågade knappt andas. Vad skulle hända nu?

Skulle han sluta sina dagar på denna förbannade planet nu när han var så nära räddningen?

Utan förvarning började hog-barnen springa mot farkosten och Tage vände sig genast om mot plattformen och skrek åt den att skynda sig.

Sänkningen av landningsbryggan gick för alldeles för långsamt i hans sinne och gjorde han ingenting åt det nu skulle det vara över för honom.

Med ett ryck hoppade han upp på farkosten och försökte klättra in i den växande luckan.

Tage grep tag i kanten på plattformen och ansträngde sig till det yttersta för att komma in i skeppet.

Den kyliga atmosfären hade gjort metallen fuktig och hal så det var svårt att få ett bra grepp om någonting stadigt. Tage var dock inte villig att ge upp nu och efter ett par tappra försök fick han till slut tag i en stång på insidan och hivade sig in i skeppet med all sin kraft.

Tage rullade ner för den branta luckan på andra sidan och landade på skeppsgolvet med en våldsamt duns.

Nu var det bråttom, verkligen bråttom insåg Tage med ett bultande hjärta och reste sig upp.

Han stirrade ut mot den rasande samlingen av hog-barn och insåg att de nu bara var ett tiotal meter ifrån luckan som fortfarande höll på att öppnas.

De frenetiska ögonrörelserna från barnen hade en hypnotiserande effekt på honom och han var nära att falla offer för dem. Han rycktes dock tillbaka till verkligheten igen och skakade nyktert på huvudet för att rensa sina tankar.

Utan att tveka en enda sekund till slängde han sig över panelen som kontrollerade plattformen och avbröt öppningssekvensen med ett par frenetiska handrörelser.

Med ett mekaniskt gnissel stannade plattformen abrupt och påbörjade sin färd upp igen.

Det gick långsamt, alldeles för långsamt tyckte Tage och han stirrade hjälplöst på medan öppningen ut till myren hela tiden blev mindre och mindre.

Den hungriga skaran av barn, som nu visade upp den bestialiska blodtörsten de var så kända för, nådde fram till farkosten. På ett ögonblick svärmade de över den och Tage såg hur det endast återstod en liten springa kvar innan plattformen vara helt uppfälld igen.

Den blodtörstiga skaran klättrade genast upp på skeppssidorna och försökte ta sig in men det var för sent och precis i sista sekunden stängdes luckan med ett metalliskt dån.

Alldeles genomsvettig släppte Tage på ett andetag han inte visste att han höll inombords och skyndade bort till cockpiten.

Helt matt kollapsade han ner i förarsätet och stängde ögonen för ett par sekunders mental vila innan det var dags att ge sig av.

När Tage öppnade dem igen hoppade han till och såg hur mängder av hog-barn krälade på cockpit-fönstret utanför, och för första gången fick han se hur de verkligen såg ut.

Deras ögon var förvridna med en onaturlig hunger och när de öppnade sina munnar kunde han se rader av sylvassa tänder. De glänste i ljusskenet från Bors Labok och han var oerhört lättad att han slapp bli en av deras framtida måltider.

Deras vansinniga ögon studerade alla hans rörelser med en ondskefull precision och Tage ville verkligen ta sig därifrån nu.

Med ett snabbt intag av luft aktiverade han farkosten och startade upp motorerna. Olika datorpaneler och skärmar vaknade till liv där han satt och allt såg ut att fungera som det skulle.

När allt var klart tryckte Tage in knappkombinationen för att lyfta när skeppet plötsligt skakade till och dog. Allt blev mörkt där inne och med en växande panik tryckte Tage in knappkombinationen igen. Ingenting hände.

Sjuk av ångest såg han hur ett av hog-barnen nyfiket lekte med en avbruten energikabel utanför fönstret.

Tages haka föll och och när han inte trodde att det kunde bli värre hörde han plötsligt hur plattformen in till farkosten långsamt öppnades igen.

Han kunde inte tro det, ville inte tro det. Han, som hade varit så nära att klara sig från denna eländiga plats, hade förlorat allt nu. Han, som bara ville tjäna lite krediter för att kunna festa loss på Kva'um Doo med sin vän, skulle nu gå en ond och bråd död till mötes av den värsta, tänkbara sorten.

Tage vände sig långsamt om i sin stol och såg hjälplöst på hur Bors Labok fylldes av de vansinniga hog-barnen. En tår rann ner för hans kind och det sista han såg var hur deras dyrbara ögon lyste upp cockpiten som en stjärnklar natt.

-”Om jag bara hade lyssnat på varningarna från de andra smugglarna.” tänkte han bittert och önskade sig bort därifrån.

-”Men jag riskerade allt för en handfull ögon.”

Utanför skeppet hördes tumulten en stund och Tage gav ifrån sig ett hjärtskärande skrik som snabbt drunknade i de hungriga väsningarna från hog-barnen.

Plötsligt blev allt tyst och stilla igen och dimman utanför blev tät och ogenomträngbar.

Bors Labok syntes inte längre till och det enda som hördes var det avlägsna ljudet från livsformer som förde sin verbala klagan mot landskapet. Myllret av deras läten ekade hotfullt i den gröna atmosfären.

Händelsen hade nu nått sitt slut och blivit en del av de mörka och oförklarliga hemligheterna som ruvade i de tropiska skogarna på planeten som många varnade för... Ssakor.